

<C:\Users\Plazma\Desktop\detektivky a valečné\Beletria\Klempa Pavel\Patnact mrtvych teroristu.pdb>

**PDB Name:** P.Klempa-15 mrtvých teroristů

**Creator ID:** REAd

**PDB Type:** TEXT

**Version:** 0

**Unique ID Seed:** 0

**Creation Date:** 16.8.1973

**Modification Date:** 16.8.1973

**Last Backup Date:** 1.1.1970

**Modification Number:** 0

PATNÁCT MRTVÝCH TERORISTŮ

autor: Pavel Klempa

Pomalu jsme procházeli dlouhou chodbou, silně osvětlenou spoustou zářivek. Vzduch byl trochu vlhčí a tak se můj společník, vážený pan Kolář, pěkně potil. Na zádech jeho skvělého a velice drahého obleku se začínaly tvořit malinkaté mokré skvrny. Celou cestu nadával na vedení banky, která nechala umístit trezor na osobní věci hned vedle sejfu. Tedy několik pater pod zemí. Funěl hned po prvních schodech. "Už tam skoro jsme. Už jenom jedny schody." Škodolibě jsem zdůraznil slova "už" a "schody". Po tlusté tváři přelétl náznak čiré hrůzy. "A pak ještě nazpátek." Ted' už to nebyl náznak, ted' už to byla čirá hrůza. Mě ty schody nevadily. Protože jsem je musel chodit tak třikrát denně, byl jsem v docela dobré kondici. S každým zákazníkem, který si chtěl uložit věci, musel jít aspoň jeden hlídač. A většinou jsem to byl já. Odemkl jsem mříž a vešli jsme do speciálně upravené místnosti. Zdi byly zpevněny tvrzeným betonem, strop a podlaha taky. Jediný vstup byl chráněn dvojitou mříží a asi dvaceti čidly. Neexistoval způsob, jak se dostat dovnitř, aby vás čidla nezachytila.

První věc, co udělá každý, kdo vejde do této místnosti, je to, že se podívá na boční zeď. Dělam to i já, je to prostě reflex. Ve zdi jsou totiž kovové dveře a za nimi pár stovek milionů korun ve zlatě. No, spíš než dveře to bylo něco ocelového, dva metry hlubokého a pár desítek tun těžkého. Se dveřmi to má společné jen to, že se to otevírá.

I Kolář se otočil a při pohledu na zeď mu v očích zaplály takové divné ohničky. Přešel jsem místnost a pomocí magnetické karty a klíče otevřel jiné dveře, podstatně míň masivnější. Za těmi byly osobní schránky nejlepších zákazníků. Diskrétně jsem se otočil a nechal Kolářovi dost soukromí, aby si mohl

otevřít svoji schránku a uložit do ní obálku s pěkným paklíkem peněz. Zákazníci to většinou ani netuší, ale při cestě sem projdou několika scannery, detektory kovu a swapem. Swap, poslední technická novinka, je vlastně soustava paprsků, které projdou vaším tělem a otestují každou molekulu vašeho těla. Moc šikovné zařízení. Lze tak například zjistit, co jste měli naposledy k jídlu, nebo kdy dostanete další krámy. Kolář obědval u McDonalda a dal si pět hambáčů s Colou. Jediný důvod, proč tyhle mašinky nemají v nemocnicích je ten, že jedna stojí několik desítek miliónů. Swap ve spojení s scannery a detektory kovu je to nejmodernější bezpečnostní zařízení. Takže mě "docela" překvapilo, když se mi o zátylek opřela hlaveň pistole.

"Ani se nehněte, nebo vás ustřelím hlavu." Hlas pana Koláře zněl naprosto klidně a já jsem přirozeně ani nehnul.

"Výborně. Ted' mi velice opatrně podejte vaši služební zbraň. Levou rukou."

Pomalu jsem rozepnul přesku pouzdra a za hlaveň vytáhl svého 9 mm Kocha. Stejně pomalým pohybem jsem mu ho dozadu podal.

"Ted' se, prosím, otočte."

Otočil jsem se a nestačil se divit. Kolářovi zmizelo břicho a přibila mu pistole. Jak mi to první bylo jedno, o to víc mě to druhé sralo.

"Možná se divíte, kde se tady vzala pistole?" To měl pravdu, to jsem se kurva divil. "Rád vám to vysvětlím. Ty vaše bezpečnostní systémy jsou totiž, mezi určitou společností, velice dobře známé. A když je něco dostatečně známé, je jen otázkou času, kdy někdo přijde na to, jak to ošidit." Mluvil strašně slušně a strašně přesně mi mířil do levého oka. "Takže jsme sestrojili umělé břicho a do něho schovali mimě upravenou zbraň." Při těch slovech rozhrnul kraje saka a ukázal mi krvavé cáry kůže, které mu vysely z břicha. "Přirozeně jsme použili pravou lidskou tkáň, takže vaše senzory nic nezachytily. Tady potom stačilo roztrhnout břicho a vyndat zbraň. Jak prosté." Podíval jsem se ke schránkám a na zemi jsem uviděl v obrovské kaluži krve hromadu vnitřností.

"To není možné, mrtvou tkáň by senzory odhalily."

"Já jsem neřekl, že byla mrtvá. Dárcům byla odebrána za živa. Byl to docela zajímavý pohled."

Najednou zachrčela služební vysílačka a ozval se vystrašený hlas mého kolegy Jirky. "Červený kód. Přepadení banky. Okamžitě zavolejte ochranku." Pak najednou ztichl a ozývaly se tlumené výstřely. Pak vysílačku někdo odpojil.

Kolář se nepříjemně usmál: "Myslím, že už to začalo." Z hlasu mu bylo radost přímo cejit. Teda kromě smradu z hamburgerů.

"Ted' si klekni, ruce za hlavu a kotníky přes sebe."

Váhavě jsem poslechl.

"Je to sice už trochu ořepaná fráze, ale neber si to osobně."

Vzadu na hlavě jsem ucítil tlak hlavně pistole a uslyšel cvaknout pojistku. Čili mě velice dobře známá situace. Teoreticky se z ní nedá dostat, ale já jsem už ji několikrát zažil. A přežil. Cvaknutí pojistky ještě ani nedoznělo, když se moje pata zabořila do Kolářova břicha. O zlomek sekundy později zmáčkl spoušť. To už však dávno mířil jinam. Kulka zazvonila o podlahu a pár odrazech od zdi skončila v hromadě vnitřností. Trochu ji zpřeházela a ted' byl na vrchu žaludek.

Pravačkou jsem držel Kolářovu ruku, levačkou jsem udeřil na loketní kloub a ohnul mu ruku do nepřirozeného úhlu. Pistole cinkla o podlahu. Byl to ale tvrdák a tak mě hned pořádně nakopnul do ledvin. Zdravou levačkou bleskurychle vytáhl mého Kocha a namířil na mě. Naneštěstí pro něj, měl na nohách mokasíny a tak jsem skoro nic necítil. Odrasil jsem se od země a z výskoku mu vykoppl pistoli z ruky. Já jsem měl však obutý těžký vojenský boty, takže z ruky mu zbyla jen kaše červeného masa. Nevěřicně se podíval na svoji ruku, pak padl na kolena a poblil si ji.

"Chvilí bych se zdržel, ale Jirka mi dluží nějaký prachy a tak bych o ně nerad přišel." Usmál jsem na Koláře a z rozběhem ho nakopl do krku. Místností zavířily kousky páteře, hlava se odkutálela do rohu a krvavej rosol začal dopadat na podlahu. Není nad pořádný boty.

Sebral jsem svého Heckler & Kocha P7M8 a Kolářovu pistoli. Byl to nějaký porcelánovej zmetek. Je to zázrak, že se ještě nerozbil. Zkontroloval jsem zásobníky a vyběhl z místnosti. Na prahu jsem se ještě otočil a podíval se na novou "výzdobu". Červená se sem fakt hodila.

\* \* \*

Běžel jsem chodbou směrem k hlavní kontrolní místnosti a přemýšlel, co musím udělat nutně a co absolutně nutně. Úplně první věc, co do vás hustí při výcviku speciálek je, že VŽDY musíte neprodleně zavolat policii. Bohužel, vysílačka nefungovala a všechny telefony byly hluchý. Dokonce i speciální poplašný okruh napojený rovnou na policii, byl nefunkční. Takže žádná policie. Druhé pravidlo bylo získat co nejvíce, co nejlepších zbraní. To už znělo rozumně. A většina zbraní banky byla uložena v HLAVNÍ KONTROLNÍ MÍSTNOSTI.

\* \* \*

Že bude chodba hlídaná, se dalo čekat. Takže, když jsem vyběhl zpoza rohu, elegantní šipkou jsem skočil na zem a vyhnul se tak dávce ze samopalu. Terorista byl oblečen do černé kombinézy a přes ní měl navlečenou neprůstřelnou vestu. V ruce držel kouřící uzi a snažil se mě zaměřit. Mě šlo míření evidentně líp. Jeho hlava se rozprskla na kousky a zeď za ním rázem dostala červenou výzdobu s odstíny šedé mozkové hmoty. Sotva jsem se stačil zvednout ze země, otevřely se dveře HLAVNÍ KONTROLNÍ MÍSTNOSTI a vylétl z nich malý granát. Malý, ale útočný. Znovu jsem skočil a těsně před výbuchem dopadl za teroristovo tělo. Ihned po výbuchu jsem vyskočil a přilepil se ke stěně hned vedle dveří. Z teroristovy neprůstřelné vesty začínaly vytékat vnitřnosti a tvořit na zemi abstraktní obrazce. Připomnělo mi to ty doktorské obrázky, který vám ukazují a vy musíte říct, co vám to připomíná. Podíval jsem se trochu líp a tenhle obrázek jasně vypadal jako třešňový dort.

Dveře se začaly pomalu otvírat a jako první vykoukla ošklivá hlaveň uzi. Rychle jsem ji pravačkou chytl a trhl dopředu. Ihned za samopalem se ve dveřích objevila hlava v černé kukle. Přiložil jsem hlaveň pistole na teroristovo čelo a zmáčkl spoušť. Hlava explodovala a pěkně mi zacákala obličej. Mozek jsem měl až v nose. Rychle jsem chytl padající tělo a při vstupu do místnosti jsem ho použil jako štít. Dveře se ještě ani nestihly úplně otevřít a do mého štítu už bubnovali kulky. Střelec byl šikovně schované za stolem mezi skříněmi. Jediný, co jsem z něho viděl, byla hlaveň. Sekl jsem sebou za ovládací pult a přebil pistoli. Do pultu několikrát zabubnovala dávka, ale to byly jen neškodné pokusy. On na mě nemohl přes ochranu pultu a mě zase bránil masivní dřevěný stůl.

Ovládací pult je elektronické zařízení, na kterém se monitorují všechny prostory banky, zobrazuje stav všech čidel v budově a několika před ní. A mimoto má tajnou schránku, ve které je uložen protektor. Poloaautomatická brokovnice na dvanáct nábojů. A když ji někdo nabije hrubými broky, lze s ní i rozstřelovat nábytek. Vypálil jsem dvě rány do stolu, který se proměnil na hromadu třísek. Terorista za ním měl v hrudníku obrovskou díru a z rozsekané hlavy mu padaly úlomky zubů a kostí. Doplnil jsem náboje v protektoru a začal se věnovat ovládacímu pultu. Zapnul jsem si obrazovky z veřejných prostor banky a pokusil se zjistit, co se děje. Skoro všechny kamery však byly zničený, jen několik v postranních chodbách bylo v pořádku. Pažbou protectora jsem rozbil všechny obrazovky a otevřel pancéřovou schránku se zbraněmi. Obsahovala několik uzi, pár pistolí a spoustu různých nábojů. Protože protector spolu s Kochem byly stejně to nejlepší, co jsem mohl najít, akorát jsem si narval do kapsy náboje a schránku znovu zavřel.

\* \* \*

Šel jsem hlavní chodbou, která zhruba po dvěstě metrech a několika zatáčkách ústila do veřejných prostor banky. Když to dobře půjde, podaří se mi teroristy překvapit a rukojmí by to mohli přežít. Blížil jsem se k dalšímu rohu, když jsem zaslechl slabé pípnutí hodinek. Okamžitě jsem ztuhl na místě a s připravenými zbraněmi čekal. Pár sekund na to zpoza rohu vyšla teroristka s uzi. Jak mě uviděla, uskočila do strany a ještě v letu střilela. Přikrčil jsem se a za krk mi napadaly kusy omítky, jak kulky cupovali zeď nade mnou. Počkal jsem, až teroristka dopadne na zem a vystřelil jsem z kocha. Podařilo se mi vystřelit ji uzi z ruky. Bohužel i s několika prsty. Ležela na boku, koleno si svírala zmrzačenou ruku a snažila se zastavit krváčení. Opatrně jsem vykoul za roh, ale jinak byla chodba prázdná.

"Vstaň!" Když jsem tento rozkaz podpořil pohledem přes hledí protectora, teroristka se namáhavě zvedla a vstala.

"Otevři ty dveře. A vlez dovnitř. Dělej!" Zdravou rukou otevřela dveře a vešla dovnitř. Vešel jsem hned

za ní a zamkl dveře. Nacházely jsme se v servisní místnosti, určené na odkládání čistícího materiálu.

"Teď mi odpovíš na pár otázek. Tak za prvé, kolik vás tady je?" Jednou rukou jsem držel kocha a druhou protectora. A oběma mířil na ni.

"Jdi do hajzlu." V očích jí byla vidět čistá nenávist.

Namířil jsem kocha a vystřelil. Zapotácela se a spadla na zem. Takový roztržitý koleno, není moc fajn.

"Znova, kolik vás tady je?"

Když mi ani teď neodpověděla, prostřelil jsem jí i druhé koleno. Svíjela se na zemi a úst ji začaly téct sliny. Chvilí jsem ji pozoroval, ale pak mě upoutal jakýsi pohyb v rohu. Nic to nebylo, ale když jsem podíval zpátky na teroristku, zíral jsem přímo do namířené pistole. Vrhla jsem se stranou a okamžitě po dopadu ji střelil do zdravé ruky s pistolí. Bohužel, jak jsem spěchal, spletl jsem se a vystřelil z protectora. Takže ruka ji najednou končila u lokte. Znovu jsem na ni namířil.

"Naposledy, kolik vás je?"

"Pat - náct." Evidentně byla v těžké šoku, ale já jsem potřeboval nějaké informace.

"Kde jsou ostatní?"

"Pět hlídá rukojmí v hale, tři jsou v kontrolní místnosti a zbytek bude u sejfu."

"Jaké mají zbraně?" To už jsem ji musel nakopnout, aby se probírala.

"Automaty, pistole a pár granátů."

"Díky, docela jsi mi pomohla." Namířil jsem na ní kocha a vystřelil.

\* \* \*

Nakoukl jsem do místnosti a zase se rychle vrátil za roh. Bylo jich pět a všichni byli ozbrojení. Dva stály u sejfu a snažili se ho pomocí různých vrtaček, svářeček a dalšího náradí otevřít. Ostatní stály u mrtvoly Koláře a prohlíželi ji. Takže teď už věděli, že jim tady někdo pobíhá.

Ten u mrtvoly, evidentně velitel, určil dva, aby hlídali vchod, kdybych se náhodou objevil. Stoupili si tak, že jsem nemohl ani do místnosti, ani zpátky. Takže jsem udělal to jediné, co mi zbývalo. Zaútočil. Vyběhl jsem do chodby a v běhu vypálil čtyři rány z protectora. Do každého dvě. Odhodilo je to na stěnu a množství průstřelů je udělalo skoro průhlednými. Když se s mlaskáním začali rozpadávat, byl už jsem v místnosti. Velitel zareagoval nejrychleji; vytrhl pistoli z pouzdra a začal pálit. Kotoulem jsem se dostal do slepého úhlu a vystřelil od boku. Byl však rychlejší než jsem si myslel, takže už když jsem mačkal spoušť, věděl jsem, že se netrefím. Uskočil ke zdi, odhodil pistoli a nadhodil si uzi. Měl ho pověšenou na řemenu na krku, tak mu to nezabralo moc času. Uskočil jsem na stranu, ale už v letu mne zasáhla dávka do hrudníku. To mě pěkně rozhodilo. Místo abych přistál na nohách, pěkně tvrdě jsem dopadl na bok a další dávka mě jen tak tak minula. Neprůstředná vesta sice zachytila všechny kulky, ale jejich energie byla tak velká, že mi vyrazila dech a málem jsem omdlel. Nejistě jsem se postavil na nohy a znovu se odrazil. Dopadl jsem těsně za dveře. To už se probírali i ti dva u sejfu a vzali mě do křížové palby. Najednou byl všude prach a z rachotu výstřelů mi začalo zvonit v uších. Odplazil jsem se kousek za roh a opřel se o zeď. Nemohl jsem se pořádně nadechnout, bok mě pálil a určitě jsem měl nějaké žebro zlomené.

Přebil jsem protectora, několikrát se z hluboka nadechl a skočil dovnitř. Jediným pohledem jsem zjistil, že ti dva u sejfu se zabarikádovávali za stolem a velitel zalezl k osobním sejfům. Jak mě uviděli, všichni začali pálit. To už jsem se však kutálel po zemi a zuřivě střílel z protectora. Když jsem se dokutálel ke zdi, přilepil jsem se na ni a znovu přebil protectora. Z barikády a jejich obránců toho moc nezůstalo. Po zemi tekla červená kaše s kousky vnitřností smíchaná se zbytky stolu a oblečení. Však jsem taky použil speciální střelivo na prostřelování zdí.

Teď už zbýval jen velitel. Já jsem nemohl na něj a on zase na mě. Chtělo to nějaký nápad. Co nejtišeji jsem se připlížil k rohu a naslepo za něj několikrát vystřelil. To by ho mělo vylekat a dát mi tak čas přeběhnout místnost, v kaluži krve najít pár granátů a zase se rychle vrátit zpět. Skoro jsem to stihl. Ozval se výstřel a já ucítil prudkou bolest v noze. Smýkl jsem sebou ke zdi, vytáhl pojistku granátu, napočítal do deseti a hodil. Ihned po dopadu explodoval a kousky masa vylétly až ke mně. Když jsem se podíval za roh, uviděl jsem ty kousičky všude. Na zdech, na stropě, prostě všude. Tohle nebyly standardní granáty. Tyhle měli nějakou speciální náplň.

\* \* \*

Běžel jsem servisní chodbou, která vedla přímo k přepážkám banky. Byla to úzká, špinavá chodba, používaná pouze uklízeči a techniky. Všude po zemi se táhly spousty kabelů a trubek znemožňujících pořádný běh. Když jsem asi po čtvrtý zakopl a sekl sebou o zem, radši jsem zůstal ležet. V chodbě přede mnou stály dva chlapi se samopaly a o něčem se hádali. Takže někdo od sejfu stihl dát hlášku ostatním a ti mě teď hledali. Připravil jsem si Kocha a co nejvíc se zamáchl pod jednu z trubek. Konečně se ti dva domluvili a vyrazili chodbou. Rovnou ke mně. Na přímý útok jsem zde neměl dost místa, tak jsem se rozhodl vyčkávat. Prošli kolem mě tak zabraní do rozhovoru, že by si mě nevšimli, ani kdybych po nich vystřelil. Zřejmě spoléhali na to, že mě dostali jejich kamarádi.

Když už byli tak pět metrů ode mne, tiše jsem se zvedl a střelil prvního do týla. Roztrhlo mu to hlavu na dvě poloviny. Jedna zůstala na krku, druhá šlehla jeho společníka do očí. To mu však příliš nevadilo a poslepu vypálil dávku mým směrem. Skrčil jsem se a dvěma výstřely ukončil jeho marné pokusy. Z kabelů na zemi se začalo kouřit a několik z nich začalo hořet. Ten blbec náhodou trefil elektrické vedení a zkratoval ho. Najednou byla všude tma. Rozsvítil jsem svou baterku a za jejího matného svitu pokračoval chodbou.

Z chodby jsem vylezl za jednou z přepážek banky. V hale bylo zapnuto nouzové osvětlení; asi třicet rukojmích leželo na zemi a mezi nimi procházeli tři teroristi. Dva měli uzi a jeden brokovnici. Skrčil jsem se za přepážku a opatrně vykoukl ven. Uprostřed místnosti leželo v kaluži krve pět rozstřílených těl, mezi nimi i dva členové ochranky. Na jednom z ozdobných sloupů visel přivázan ředitel banky a evidentně na něm byla aplikována mučící procedura. Na několika místech měl zabodnuté dýky, rozstřílená kolena a kotníky a ohořelou hlavu. Ale stále ještě žil. Z úst mu tekla žluč smíšená s krví, oči mu vodnatě plavaly a celý se trásl. Na dalších třech sloupech visel jeho zástupce a dvě sekretářky. Jeden z teroristů se právě chystal na zástupce a na stolku si připravoval několik nožů, skalpelů a dost nechutně vypadající nůžky. Jedna ze sekretárek se pozvracela a omdlela, druhá začala nepřítelně ječet. Byl čas něco udělat.

\* \* \*

Přeskočil jsem přepážku a ihned pod dopadu jsem začal střílet. První to odnesl ten u sloupu. Pět průbojných kulek z kocha ho docela pěkně roztrhalo na kusy. Když jí krev postříkala nohy, omdlela i druhá sekretářka. Uskočil jsem do krytu za sloup a dřevěná přepážka, za kterou jsem se doteď kryl, vybuchla pod soustředěnou palbou dvou samopalů. V zrcadle jsem zahlédl jednoho teroristu, jak se mě snaží obejít. Počkal jsem, až se dostane do volného prostoru, vyklonil jsem se zpoza sloupu a protectorem ho smetl ke zdi. Zůstala po něm jen kouřící krvavá hromádka.

"Vylez ty hajzle, nebo někoho sejmu!" Terorista se kryl za dřevěnou přepážkou a brokovnicí mířil na ležící rukojmí.

"Neser mě a vzdej se. Nemáš šanci."

"Dělej, nebo to někdo koupí!" Chviléma mu nervozitou přeskakoval hlas.

"Dobrá, jen klid. Už jdu." Schoval jsem si kocha za opasek a vyšel ven.

"Odhod' bouchačku!"

Hodil jsem protectora na zem a šel pomalu k němu. Dával jsem si však dobrý pozor, aby mezi námi byla vždy nějaká překážka.

"Stůj! Nehejbej se pořád." To už vylézal z pod přepážky a mířil střídavě na mě a na rukojmí.

"Vždyť se nehejbám!" A pořád jsem malými krůčky postupoval k němu.

"Kurva, vždyť se hejbáš. Stůj ty kreténe!" Ted' už nepřítelně ječel a mával bouchačkou na všechny strany.

"Hej! Klid, už stojím." Zároveň jak jsem mluvil, vytahoval jsem bouchačku. Stál jsem k němu bokem, takže ji přes moje tělo neviděl. "Můžeme to přece v klidu vyřešit."

"Lehni si na zem ty kreténe. Lehni nebo to do tebe napálím!"

"Jo, už si lehám." Klekl jsem na koleno, vymrštil ruku a poslal mu tři kulky rovnou do čela. Mozek mu vylítl i s kusem lebky a roztříštil se o zeď za ním. Chvilí ještě stál a kýval se ze strany na stranu. Potom se zatočil a praštil sebou o zem.